ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 ΜΑΪΟΥ 1900 Ἀριθ. 619

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τας Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρία - Ναυσικάα.— Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς βασιλοπούλας (ποίημα Γ. Μορκορᾶ).— Ἡ εἰς τὸ Ζάππειον φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.— Ἡ Τσυαλέττα ἀνὰ τοὺς διαπόρους λαοὺς (ὑπὸ κ. Μαρίας Δήμου). – Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα 1831—40 (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη). — Ἡ Πριγκήπισσα μὲ τὴν γρυσῆν ἅρπαν. Α'. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολα'δου) — Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα Γ'.(ὑπὸ κ. Βικτωρίας δὲ Βλέττ).—Λεξικὸν βιογραφικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Γρωτομαγιὰ (ποίημα ὑπὸ Σφιγγός).—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Εἰδοποιήσεις.

ΜΑΡΙΑ — ΝΑΥΣΙΚΑΑ

Εἰς τὴν ὡραίαν νῆσον τῶν Φαιάκων, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ἔθεσεν ὡς πλαίσιον τῆς ποιητικωτέρας μορφῆς μιᾶς Ἑλληνίδος βασιλοπούλας τῶν παλαιῶν χρόνων, εἰς τὴν νῆσον τῶν κρίνων καὶ τῶν ῥόδων, τὴν ὁποίαν στεφανώνει ἡ ὡριωτέρα τοῦ κόσμου θάλασσα, μία ἄλλη Ἑλληνὶς βασιλοπούλα, διαβατικὴ αὐτή, ἐσκόρπισε νέον ἄρωμα ποιήσεως, ἔδωκε μὲ τὴν αἰθερίαν, τὴν πάλλευκον, τὴν ἰδεώδη ἐμφάνισίν της, πτερὰ εἰς τὸν Πήγασον τῶν τραγουδιστῶν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγνότητος τῆς κατ' ἐξοχὴν μουσικῆς καὶ ποιητικῆς Κερκύρας.

Ἓν ὄνομα χριστιανικόν, μία ξανθὴ καὶ γαλανὴ Μαρία, ἓν πλάσμα τοῦ ὁποίου αἱ ἁβραὶ χεῖρες μόνον ἄνθη ἔδρεψαν καὶ ἄνθη εὐποιΐας ἐσκόρπισαν εἰς τὴν ζωήν, μία κόρη, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν χρυσοῦν θρόνον, τὸν συγκεντρώσαντα ἐπὶ σειρὰν ἀλλεπαλλήλων αἰώνων καὶ ἀλλεπαλλήλων γενεῶν τόσους πόθους καὶ τόσα ὄνειρα καὶ ἐλπίδας, νύμφη λευκοφορεμένη καὶ ἀνθοστολισμένη, ἐκεῖ ἀπηύθυνε τὸ τελευταῖον χαῖρε εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ ἀμέριμνον τῆς Παρθένου ζωήν, ἐκεῖ ὠνειρεύθη τὸ τελευταῖον ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἀθωότητος, ἐκεῖ ἔχυσε τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ τοῦ χωρισμοῦ, τὸ ὁποῖον κάθε κόρη χύνει, ὅταν ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλην.

Καὶ ἡ μορφὴ αὐτὴ ἡ νέα, ἡ ἐμφανισθεῖσα ὡς ὀπτασία ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον καὶ τοὺς χιονώδεις λεμονανθούς, ἄνθος καὶ αὐτὴ ἑνὸς μεγάλου καὶ καλλικόμου δένδρου τῆς νέας Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐπεσκίασε διὰ μίαν στιγμὴν τὴν ἀρχαιοπρεπῆ μορφὴν τῆς κόρης τῆς γυμνόποδος, ἡ ὁποία ἀποχαιρετῶσα καὶ αὐτὴ τὸν παρθενικὸν βίον ἔπλυνεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὰς δούλας της καὶ ἐλούετο ἔπειτα εἰς τὸ γαλανὸν κῦμα καὶ ἔπαιζεν εἰς τὰ ποιητικὰ ἄλση καὶ ἐσκόρπιζε τέλος τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς φιλοξενίας της εἰς τὸν παραπλανηθέντα ἐκεῖ ἥρωα τῆς Ὀδυσσείας.

Ἡ κόρη τοῦ ἀρχαίου βασιλέως μεθ' ὅλον τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοτρέπειαν τῆς αἰωνίως νέας καὶ αἰωνίως μεγάλης Ὁμηρικῆς ἐποποιΐας, ἐπεσκιάσθη τὰς ἡμέρας αὐτάς. Καὶ ἐὰν ὁ ποιητής, ὅστις εἰς ὀλίγας στροφὰς ἔψαλλε τὸ ἄσμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὴν Μαρίαν, ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὰ ὕψη τοῦ Πηγάσου τοῦ τυφλοῦ ἀοιδοῦ τῆς ἀρχαιότητος, βεβαίως διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἡ βασιλοπούλα τῶν νεωτέρων χρόνων θὰ ἦτο διὰ τὴν παράδοσιν μορφὴ συμπαθεστέρα καὶ ποιητικωτέρα τῆς προκατόχου της.

Καὶ αἱ δύο ἔμως θὰ μείνουν πάντοτε πισταὶ εἰκόνες καὶ ἀλάνθαστοι γνώμονες τῆς ἐποχῆς, ἣν ἀντιπροσωπεύουν. Ἐκείνη ἀμέριμνος γελῶσα καὶ παιζουσα, προετοιμάζεται νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς κυριότητος τοῦ πατρὸς εἰς τὴν κυριότητα τοῦ συζύγου, χωρὶς ὄνειρα καὶ χωρὶς πόθους. Αὐτὴ σύννους πρὸ τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀγαπᾷ, χύνει δάκρυα διὰ τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευτε καὶ λατρεύει. Ἡ γυνὴ τότε ἔζη μόνον καὶ ἀπελάμβανε τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἡ γυνὴ σήμερον αἰσθάνεται, εἶναι εἷς νοῦς καὶ μία συνείδησις καὶ διὰ τοῦτο τὴν χαράν της σκάζουν τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγάπην της στεφανώνει ὁ πόνος καὶ ἡ ἀμφιβολία.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὄρκου» κ. Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Πριγκήπισσαν τὸ κάτωθι λυρικώτατον ἀποχαιρετιστήριον ποίημα.

Τόσαις εὐχὲς τοῦ τόπου σου, τόσαις χρυσὲς ἐλπίδες,
Βασιλοποῦλα, σ' ἀκολουθοῦν σὰν ἄϋλα χελιδόνια
ποῦ τἄστρα θὰ σοῦ χύνουνε λαμπρότερες ἀχτίδες,
καὶ πλῆθος ρόδα ἐκεῖ ποῦ πᾶς θὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ χιόνια.
Χαρὰ, χαρὰ στὴ θάλασσα ποῦ ἀπ' τὸ ἀγνό σου μάτι,
μιὰ μόνη στάλα θλιβερὴ τὴν ὥρα τούτη πάρη,
μ' εὐγνωμοσύνη ὀλόστρωτη σὰν νυφικὸ κρεββάτι,
θὰ μᾶς φυλάῃ βαθειά, βαθειὰ τὸ νέο μαργαριτάρι.
Σὲ περιμένει, κύτταξε, περήφανο καράβι,
ὁποῦ τ' ἀρώματα τῆς γῆς γλυκειὰ πνοοῦλα ἐπῆρε,
τώρα ποῦ οἱ ἄνεμοι σιγοῦν ὡς ταπεινοὶ σου σκλάβοι,
μὲ ταῖς εὐχαῖς τοῦ τόπου σου σύρε, ἀκριβή μας, σύρε.
Ἂν ἐδῶ πάλι τ' ἀνθηρὸ μαγιάπριλο γυρίσῃ,
μὲ τ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα θὰ μᾶς 'ρωτάῃ θλιμμένα,
ποῦ νἆναι ὁ κρίνος ποῦχα ἐδῶ θυμητικό μου ἀφήσει ;
Ἄχ ! πέρα τὸν ἐφύτεψαν, μοσχοβολᾷ στὰ ξένα.

Γ. Μαρκορᾶς

Η ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἐὰν ἡ εὐποιία εἶναι ἑορτὴ τῆς ψυχῆς, καὶ ἐὰν οἱ καταδικασμένοι εἰς αἰωνίους πόνους μίαν μόνον ἔχουν ἀπόλαυσιν, τὴν ἀσφάλειαν τοὐλάχιστον τῆς καθημερινῆς των ὑπάρξεως, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν παρηγορίαν ὅτι δὲν θὰ τοὺς λείψῃ ἡ στέγη καὶ ὁ ἄρτος καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ ἡ νοσηλεία, βεβαίως ἡ κατ' ἔτος τελουμένη φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων εἶναι μεγάλη ἑορτὴ τῆς ψυχῆς, εἶναι μία μεγάλη πανήγυρις τῆς καρδιᾶς, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας ὅλοι καὶ ὅλαι ὀφείλουν νὰ συντελέσουν.

Εἰς ἄλλας χώρας πλέον πολιτισμένας ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ὁ Μάϊος εἶναι ὁ τελευταῖος μὴν τῶν συγκεντρώσεων καὶ κοσμικῶν ἑορτῶν, εἶναι ὁ μὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῶν διασκεδάσεων τῆς νεότητος, εἶναι ὁ μὴν τῶν θερινῶν ἀμφιέσεων. Ἡμεῖς ὅπου δὲν ἔχομεν ἀκόμη τοιαύτας ἑορτὰς τῆς ἀνοίξεως, ἔχομεν σήμερον τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς φιλανθρωπίας, τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ἧς μετέχουν ὅλαι αἱ ἐξέχουσαι ἐπὶ κάλλει καὶ ἀβρότητι κόραι τῶν Ἀθηνῶν, ὅλαι αἱ κυρίαι αἱ πρωταγωνιστοῦσαι εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

Ἡ μεγάλη ὑπαίθριος τοῦ Ζαππείου Μεγάρου αἴθουσα θὰ συγκεντρώσῃ καὶ πάλιν ὅλον τὸ κάλλος καὶ ὅλην τὴν ἄνοιξιν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ θὰ ἀνοίξῃ εὐρείας τὰς πύλας της εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις τῆς πρωτευούσης. Πλούσιοι καὶ πτωχοὶ δύνανται νὰ διασκεδάσουν, καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ φιλάνθρωπον τοῦτο ἔργον, ἀφ' οὗ ἀντὶ μόνον μιᾶς δραχμῆς ἔχει τις τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ κερδίσῃ κἄτι ὡραῖον, ἴσως καὶ πολύτιμον, διότι λαχεῖον καὶ πάλιν διοργανώνεται καὶ ὄχι ἀγορὰ καὶ μόνον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς τιμᾶται ἕκαστος ἀριθμός. Ἀφοῦ δὲ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν, ἀναμφιβόλως ὅλοι καὶ ὅλαι θὰ ἀποκομίσουν ἓν κομψοτέχνημα, θὰ ἔχουν τὴν συναίσθησιν τῆς ὑπερτάτης εὐχαριστήσεως, ὅτι προσέφεραν τὸν ὀβολόν των ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν ἀνιάτων, τῶν ἀποκλήρων αὐτῶν πάσης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ἡ τουαλέττα εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν τεχνῶν. Πρὶν νὰ στολίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν οἰκόν του ἐσκέφθη νὰ στολίσῃ τὸν ἑαυτόν του. Διὰ τοὺς ἀρχεγόνους λαοὺς ἡ τουαλέττα εἶναι ὁ μόνος γνωστὸς πλοῦτος. Νόμισμα ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει, ἡ γῆ δὲν γνωρίζει κυρίους καὶ δούλους καὶ δὲν ὑπάρχουν κἂν ζῶα οἰκόσιτα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κύριος μόνον τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα φέρει ἐπάνω του : τὰ ὅπλα του, τὰ στολίδια του εἴτε χρυσᾶ, εἴτε χαλκᾶ, εἴτε ἀπὸ πτερὰ καὶ χάνδρας. Καὶ ἂς παρατηρηθῇ καλῶς ὅτι, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρχεγόνου ἐποχῆς πρὶν νὰ ἀποκτήσῃ ἔνδυμα, ἀπέκτησε κοσμήματα καὶ στολίδια· Ἡ τουαλέττα προηγήθη τῆς ἐνδυμασίας, ἡ ἀνάγκη τοῦ στολισμοῦ τῆς ἀνάγκης τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν ζέστην. Οἱ ἄγριοι ἂν καὶ ὁλόγυμνοι εἶναι στολισμένοι μὲ χάνδρας καὶ μὲ πτερά. Καὶ ἀκόμη περισσότερον. Πρὶν νὰ φαντασθῇ κἂν τὸ ἔνδυμα ζωγραφίζει ὅλον τὸ σῶμά του, ὑποφέρων ὀδυνηροτάτην καὶ μακρὰν ἐγχείρησιν, διὰ νὰ φανῇ ὡραιότερος. Δὲν ὑπάρχει πειστικώτερον τούτου ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ἀξιούντων, ὅτι τὸ χρήσιμον προηγήθη τοῦ ὡραίου καὶ ὅτι τὸ καλὸν δὲν εἶναι παρὰ ἡ τελειοποίησις τοῦ χρησίμου.

Καὶ εἰς τὴν πολιτισμένην ἐποχήν, ἣν ζῶμεν σήμερον, ἡ τουαλέττα καὶ ἰδίως ἡ γυναικεία φέρει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὸν εἰδικὸν καὶ κύριον χαρακτηρισμὸν τῆς τέχνης. Εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἐξωτερικὴ γλῶσσα, δι' ἧς ἐξωτερικεύεται ὁ χαρακτὴρ τῶν γυναικῶν μιᾶς φυλῆς, μιᾶς ἐποχῆς, μιᾶς τοιαύτης ἢ τοιαύτης πνευματικῆς καταστάσεως. Ἐνῷ προσαρμόζεται εἰς τὸ σῶμα βαίνει ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς ἁρμονίας τῆς ψυχῆς. Φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει πόσον τὸ ζήτημα τοῦ κάλλους προεξάρχει τοῦ τῆς ἀνάγκης. Εἰς τὴν Ἀσίαν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ὅπου τὸ κλῖμα ἦτο ὅπως καὶ σήμερον ὑπερβολικὰ θερμόν, τὰ ἐνδύματα ἔμειναν βαρέα, θυμάσια καὶ πολὺ στολισμένα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ὁ χειμὼν εἶναι σχετικῶς ψυχρὸς ἠγάπησαν πάντοτε τὰ ἐλαφρὰ καὶ μαλακὰ ὑφάσματα. Διότι ἡ ἀνατροφὴ τῆς καλλαισθησίας ὑπῆρξεν ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὰς κλιματολογικὰς ἐπιδράσεις.

Ἀξιοσημείωτος ἐν τούτοις παρατηρεῖται διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων συρμῶν καὶ τῶν σημερινῶν. Ἡ διάρκεια ἐκείνων ἦτο πολὺ μακροτέρα καὶ δὲν μετεβάλλοντο ἢ μετὰ πάροδον αἰῶνος ὁλοκλήρου. Δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐνδύματος ἐπὶ τῶν τοιχογραφιῶν καὶ τῶν ἀγαλματίων, τῶν ὁποίων αἱ χρονολογίαι ἀπέχουν κατὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη. Αἱ ἀλλαγαὶ εἶναι σχετικῶς ἐλάχισται. Τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο ἦτο σκληρόν, ἱερατικὸν παρόμοιον πρὸς θήκην. Διὰ νὰ περιβληθῇ μὲ τὸ ἔνδυμα τῶν ζώντων μία μοῦμια, δὲν ἦτο ἀνάγκη οὔτε νὰ τὸ ζυλώσουν, οὔτε νὰ τὸ στενίνουν. Ἐκτὸς τοῦ σχήματος τούτου δύο ἀκόμη σχέδια, τὸ ἓν ὡς εἶδος maillot ἀρχομένου ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως

ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ γόνατος, ὅπου ἀρχίζει νὰ εὐρύνεται ὀλίγον, ἐπιτρέπον εἰς τὸν φέροντα νὰ βαδίζῃ μὲ μικροσκοπικὰ βήματα. Καὶ τὸ ἄλλο ἓν εἶδος φούστας διαφανοῦς καὶ ξηρᾶς, ἡ ὁποία ἤνοιγεν ὡς μεγάλον χωνὶ πρὸς τὰ κάτω. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἐξέλιξις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐνδύματος.

Αἱ Ἑλληνίδες κατώρθωσαν νὰ προσδώσουν εἰς τὸ ἔνδυμα τὸ πρακτικώτερον καὶ τὸ ὡραιότερον σχῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπενόησεν ὁ ἄνθρωπος ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον. Καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦτο ἦτο ἓν ἁπλοῦν τετράγωνον ὕφασμα. Οὐδὲν πιστοποιεῖ περισσότερον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅσον ἡ συμβουλή, ἣν δίδει εἷς τῶν μεγαλητέρων ζωγράφων τοῦ κόσμου πρὸς τὰς ἠθοποιούς, αἵτινες ὑποδύονται πρόσωπα ἀρχαίων δραμάτων. «*Μὴ λησμονῆτε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἀσπασία δὲν εἶχέ ποτε ῥάπτριαν*».

Ὅλον τὸ κάλλος τοῦ γυναικείου ἐνδύματος τῶν Ἑλληνίδων συνίστατο εἰς τὰς πτυχὰς καὶ μόνον εἰς τὰς πτυχάς. Ἓν ὑποκάμισον μὲ πολλὰς πτυχάς, τὸ ὁποῖον πότε συνεκρατεῖτο ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰ ἀριστερά, πότε ἐζώνετο καὶ πότε προσηρμόζετο μὲ ὡραίας πόρπας, τόσον μόνον ἤρκει διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος κομψότητος καὶ κάλλους ἄφθαστον μέχρι σήμερον. Ἔμεινε καὶ μένει τὸ αἰώνιον ζήτημα μελετῶν καὶ θαυμασμοῦ, κρᾶμα χάριτος καὶ εὐγενείας, ἐλευθερίας καὶ κοσμιότητος.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις τί ἦτο τὸ Ἑλληνικὸν φόρεμα δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ πτυχωτὰ ἱμάτια τῶν μεγάλων ἀγαλμάτων. Αἱ Ταναγραῖαι κοῦκλαι, τὰ θαυμάσια αὐτὰ μικρὰ ἐκ κοκκινοχώματος πλασμάτια, τὰ χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ IV καὶ III π. Χ. αἰῶνος φέρουν θαυμάσια φορέματα

Οὐδέποτε εἰς καμμίαν ἐποχὴν τῆς τέχνης ἡ σωματικὴ ἐλαστικότης δὲν ἀπεδόθη εἰς τόσον μικρὰ ἀντικείμενα μὲ περισσοτέραν πλαστικότητα καὶ μὲ φυσικωτέραν εὐγένειαν καὶ χάριν. Εἰς τὸ ἔνδυμα τῶν Ταναγραίων κουκλῶν εὑρίσκει τις παραδόξους ὁμοιότητας μὲ συρμοὺς μεταγενεστέρους. Τὸ φόρεμα μὲ οὐρὰν καὶ μὲ ὀλίγας μπαλένας, τὸ ἐπώμιον, ἡ κουκούλα, ὁ κεκρύφαλος. Μόνον ἡ ἀσχημία λείπει ἀπὸ τὰ ἀγαλμάτια αὐτά.

Δὲν ἀνευρίσκει τις εἰς αὐτὰς οὔτε τὰ σουβλερὰ παπούτσια τοῦ μεσαίωνος, οὔτε τὸ στῆμι τῶν ματιῶν, οὔτε τὰ φουσκωτὰ μανίκια, οὔτε τὰ κρινολίνα. Ἐν τούτοις τὸ ἔνδυμα ἦτο ποικίλον, τὰ χρώματα ὡραῖα καὶ ἐναλλάσσοντα, τὸ κέντημα εἶχε μυήσει εἰς τὰ μυστήριά του ὅλας τὰς δούλας καὶ τὰς γυναῖκας τῶν γυναικωνιτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχρωμάτιζαν, ὕφαιναν, ἔκοπταν καὶ ἔρραπταν τὰ ἐνδύματα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας

Ἡ τουαλέττα τῶν ρωμαίων δεσποινῶν ἐτροποποίησε μόνον τοὺς ἑλληνικοὺς συρμούς, εἰς τὴν κατάπτωσιν τοῦ κάλλους τῶν ὁποίων ἔκαμε τὸ πρῶτον βῆμα. Τὸ κέντημα ἐβασίλευσε βραδύτερον εἰς τὰ λεπτὰ λινὰ ὑφάσματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Γαλικίας καὶ τὰ ὡραῖα ἔρια ὑφαίνοντο ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ, ὡς καὶ ἡ μέταξα, ἣν οἱ ἔμποροι Ἕλληνες ἐκόμιζαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Σήρων, τῆς νῦν Κίνας. Ἀλλὰ βραδύτερον ἡ ἐπίδρασις τῆς Ἀνατολῆς ὑπῆρξεν ὀλεθρία. Τὰ κοσμήματα ἔγειναν βαρύτερα, οἱ πέπλοι ἐστίζοντο μὲ πολυτίμους λίθους καὶ ὑφαίνοντο μὲ πολὺ ζωηρὰ χρώματα. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ θαυμάσιον ἔχασαν τὴν ἰδέαν τοῦ ὡραίου. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ μὲ χρυσὸν καὶ πορφύραν καὶ ἀδάμαντας στολισμένη αὐτοκράτειρα Θεοδώρα δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τόσον ὡραία, ὅσον ἡ μικρὰ Μήλιττα ἐκ Κρήτης, τῆς ὁποίας τὸ φόρεμα ἀπηρτίζετο ἀπὸ ἓν καὶ μόνον λευκὸν τεμάχιον λινοῦ, στολισμένον μὲ ἕνα ἁπλοῦν πράσινον Ἑλληνικὸν μαίανδρον.

Ἀρχαιόφιλος.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

1831 — 1840. Δ'

Τῷ 1831, ἐν Γαλλίᾳ ἐδόθη πλῆρες δικαίωμα εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐκλέγωσιν ἐπίτροπον μεταξὺ τῶν συγγενῶν των καὶ νὰ πιστόνωνται οὗτοι μὲ τοὺς φόρους των, λαμβάνουν δ' ἑπομένως ψῆφον. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ταῖς ἀφῃρέθη μετά τινα καιρόν.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ Mary Sommervill ἐδημοσίευσεν ἓν ἔργον της, τὸν Μηχανισμὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἐπιφέρουσα σύγχυσιν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἐχθρῶν τῆς γυναικείας προόδου, πιστευομένου μέχρι τοῦδε, ὅτι ἦτο ἀδύνατον γυνὴ νὰ παρέξῃ βιβλίον τοιαύτης ἀναμφισβητήτου πρωτοτυπίας καὶ ἀξίας.

Τὸ 1832, ἡ Prudence Crandall τοῦ Centerburу, Conn, ἵδρυσε σχολὴν διὰ τὰ κοράσια τῶν μαύρων. Ἐναντίον της συνεκεντρώθη πᾶσα ἡ κατὰ τῆς ἀνωτέρας γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μαύρων μῆνις. Ὁ ἐναντίον αὐτῆς καὶ τοῦ σχολείου της διωγμὸς δὲν περιγράφεται. Οἱ καλοὶ πολῖται τοῦ Canterbury ἤρξαντο ἀμέσως ἐρευρίσκοντες καὶ ἐπινοοῦντες μέσα, ὅπως κλείσωσι τὸ σχολεῖον. Ἐξησφάλισαν ἀπόφασιν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ἀπαγορεύουσαν τὴν ἵδρυσιν ἰδιωτικοῦ σχολείου διὰ τὰς μαύρας, τὸ χαρμόσυνον δ' αὐτὸ ἄγγελμα ἐγένετο δεκτὸν εἰς τὴν πόλιν, διὰ κωδωνοκρουσιῶν. Δὶς συνελήφθη, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη ἡ Prudence, ἀλλ' ἠθωώθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἔφεσιν. Ἐν τῷ μεταξύ, πάντα τὰ καταστήματα εἶχον κλεισθῆ καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰς μαθητρίας της· αἱ ἀγοραῖαι ἄμαξαι δὲν τὰς ἐδέχοντο· οἱ ἰατροὶ δεν τὰς ἐπεσκέπτοντο· τρόφιμα δὲν ταῖς ἐδίδοντο, εἰς τὰς φίλας των ἀπηγορεύθη νὰ τὰς ἐπισκέπτωνται, τὸ φρέαρ των τὸ ἐμίανον, καὶ ἄλλο ὕδωρ δὲν ταῖς παρείχετο· καὶ τέλος τὸ 1834, κατόπιν διωγμοῦ δύο ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἐτέθη πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Τὸ 1833 ἐσυστήθη ἐν Φιλαδελφείᾳ ἡ γυναικεία κατὰ τῆς δουλείας ἑταιρία· αὕτη θεωρεῖται ἡ πρώτη ὑπὸ γυναικῶν ὀργανωθεῖσα ἑταιρία.

Τὸ 1835, ἡ ἐν Βοστώνῃ γυναικεία κατὰ τῆς δουλείας ἑταιρία, συνεκρότησεν ἐτήσιον συνέδριον διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ συμβουλίου. Ἐξ ἕως δέκα χιλιάδες ἀνδρῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν ἄνδρες μὲ ἐπιρροήν, συνηθροίσθησαν πέριξ τοῦ κτιρίου, ἀπαιτοῦντες τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως. Τέλος ὁ δήμαρχος προσῆλθε καὶ διέταξε τὰς συνεδριαζούσας κυρίας, δεκαπέντε τὸν ἀριθμόν, νὰ διαλυθῶσι, βεβαιῶν αὐτὰς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἐγγυηθῇ πλέον προστασίαν. Τὰ μέλη ὑπεχώρησαν ἀπελθόντα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς προέδρου, ἡ δὲ ὀργὴ τοῦ ὄχλου ἐστράφη κατὰ τοῦ William Lloyd Garrison, εὑρισκομένου εἰς παρακείμενον δωμάτιον, τὸν ὁποῖον ἐκακοποίησαν φοβερά, καὶ ὅστις ἐσώθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀναγκασθείσης νὰ τὸν φυλακίσῃ χάριν τῆς ἰδίας ἀσφαλείας του.

'Οκτακόσιαι γυναῖκες τῆς Νέας 'Υόρκης, ἔπεμψαν αἴτησιν εἰς τὸ συνέδριον, ζητοῦσαι τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας ἐν Κολομβίᾳ. Γενναῖαι πρέπει νὰ ἦσαν αἱ περιαγαγοῦσαι τὴν αἴτησιν γυναῖκες, καὶ γενναῖαι αἱ ὑπογράψασαι αὐτήν, γνωστῆς οὔσης τῆς κατακραυγῆς, ἥτις ἀφεύκτως θὰ ἠγείρετο ἐναντίον των.

'Η δρ. Harriot K. Hunt, ἤρξατο τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐξασκοῦσα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ ἐν Βοστώνῃ, μολονότι δὲν εἶχεν ἀποφοιτήσει ἰατρικῆς τινος σχολῆς, ἀφοῦ οὐδεμία ἐδέχετο γυναῖκα. Μετά τινα ἔτη ἡ ἐν Πενσυλβανίᾳ Γυναικεία 'Ιατρικὴ Σχολὴ τῆς ἀπένειμε τιμητικόν τινα βαθμόν.

Τὸ 1837 ἐν Διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον κατὰ τῆς δουλείας συνεκλήθη ἐν Νέᾳ 'Υόρκῃ· εἰς αὐτὸ παρευρέθησαν ἑβδομήκοντα δύο ἀντιπρόσωποι, ἦτο δὲ τὸ πρῶτον ἐπίσημον γυναικεῖον συνέδριον.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ αἴθουσα τῆς ἀνεξαρτησίας ἐν Φιλαδελφείᾳ κατεδαφίσθη καὶ ἐπυρπολήθη, ἐνῷ ὡμίλει ἐν αὐτῷ ἡ Angelina Grimki, τοῦ ὄχλου ἐξοργισθέντος ἐν μέρει διότι ὡμίλει γυνή, καὶ ἐν μέρει διότι συνηγόρει αὕτη ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μαύρων.

Τὸ 1840 ἐν παγκόσμιον συνέδριον κατὰ τῆς δουλείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστάλησαν καὶ γυναῖκες ἀντιπρόσωποι ἐξ 'Αμερικῆς, συνεκλήθη ἐν Λονδίνῳ. 'Αλλὰ κατόπιν θυελλώδους συζητήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐντόνως διεκήρυξαν, ὅτι θὰ διεσαλεύετο ἡ τάξις, ἐὰν ἐγένοντο δεκταὶ γυναῖκες, ἀπεφασίσθη νὰ ἀποκλεισθῶσιν αὗται αὐτοῦ. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ William Lloyd Garrison καὶ ὁ Nathaniel P· Rogers ἠρνήθησαν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν, καὶ ἔμειναν εἰς τὴν στοὰν μετὰ τῶν γυναικῶν. 'Η Lucretia Mott, μία τῶν ἀποπεμφθεισῶν ἀντιπροσώπων, καὶ ἡ Elisabeth Cady Stanton, σύζυγος ἑνὸς τῶν μελῶν, ἀγανακτήσασαι διὰ τὸ γεγονός, ἀπεφάσισαν ἅμα τῇ εἰς 'Αμερικὴν ἐπανόδῳ των νὰ συγκαλέσωσι συνέδριον, ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς καὶ ἐξεύρωσι τρόπον καλλιτερεύσεως τῆς καταστάσεως αὐτῆς.

('Εκ τοῦ 'Αγγλικοῦ) **Ὄλγα Κούζη**

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗΝ ΑΡΠΑΝ

Α΄.

'Η πριγκηπέσσα Aslog ἦτο πολὺ εὐτυχισμένο κοριτσάκι: 'Ο πατέρας της, ὁ βασιλεὺς Sigurd ἦτο ὁ πλέον ἰσχυρὸς ἄρχων τῶν Δανικῶν νήσων, καὶ ἡ μητέρα της Brunchilde ἦτο τόσον γλυκεῖα καὶ τόσον ὡραία, ὥστε τὴν ἔλεγαν θυγατέρα τῶν Θεῶν. 'Ο πύργος τους ἦτο κτισμένος ἐπάνω εἰς ἕνα νησάκι πρὸς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία τὸ ἐπροφύλαττε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο τοῖχος. Ἔλατα τὸ περιτριγύριζαν καὶ διάφορα ζῷα ἐγέμιζαν τὰ δάση του, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ μικρὰ Aslog πολὺ συχνὰ διεσκέδαζε νὰ τὰ ἀκολουθῇ.

'Ο βίος ἦτο ἥσυχος εἰς τὸν πύργον τοῦ βασιλέως Sigurd καὶ ὁ λαὸς ἀγαποῦσε τὴν μικρὰν πριγκηπέσσαν ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ ἐγίνετο ἡ βασίλισσά του. Διὰ νὰ τὴν μορφώσῃ εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὴν ποίησιν, ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Ρήνου ἕνα γέροντα, ὁ ὁποῖος ἤξευρε νὰ τραγουδῇ ὅλας τὰς παραδόσεις: τὸν Heimer τὸν ἁρπιστήν, τὸν ὁποῖον ἡ πριγκηπέσσα ἀμέσως ἠγάπησε πολὺ διὰ τὸ γλυκὺ ᾆσμά του. Εμεγάλωνε εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν χαρὰν ὅλων, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγίνετο τεσσάρων ἐτῶν.

Αὐτὸν τὸν χειμῶνα φοβερὸ κρύο ἦλθεν ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ καὶ ἡ θάλασσα μεταξὺ ὅλων τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους ἐπάγωσε, καθὼς καὶ αἱ λίμναι τῆς Νορβηγίας· καὶ ἅμαξαι ἤρχοντο ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Δανιμαρκίας ἕως εἰς τὴν Σουηδίαν, καὶ ὁ πύργος τοῦ βασιλέως Sigurd ἐφαίνετο ὡς νὰ μετεφέρθη εἰς μίαν κατάλευκην χώραν. 'Ο βασιλεὺς Sigurd ὑπεσχέθη νὰ μεταβῇ μὲ μεγάλην πομπὴν ἕως εἰς τὰ Δανικὰ παράλια καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ μετὰ χαρᾶς προετοιμάζοντο διὰ τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν ἐκστρατείαν.

'Αλλ' ὁ Sigurd εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν νήσων, οἱ ὁποῖοι ἐζήλευον τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν του, εἶχον ὁρκισθῇ νὰ τὸν ἐκθρονίσουν. Ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ πάγος ἦτο τόσον κατάλληλος διὰ τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ ὅτι ἡ ἀμέλεια τῶν πολεμιστῶν τοῦ βασιλέως, οἱ ὁποῖοι ἐλησμόνησαν ὅτι τώρα ἡ χώρα τους ἔμενε ἀνυπεράσπιστος, ἑτοίμασαν μὲ πολλὴν βίαν ὅλας τὰς δυνάμεις των. Μίαν νύκτα ἡ μικρὰ Aslog ἐξύπνησε ἀπὸ ἕνα φοβερὸν θόρυβον· ἀπελπισμέναι φωναὶ ἠκούοντο εἰς ὅλον τὸν πύργον καὶ αἱ σάλπιγγες τοῦ πολέμου ἠχοῦσαν ἔξω. 'Η Aslog ἐννόησεν ἀμέσως ὅτι ἔξω ἐμάχοντο καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται φοβερά, ὅταν ἡ μητέρα της ἦλθε εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν ἔφερε διὰ μέσου τοῦ διαδρόμου τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος ὅλος ἦτο γεμάτος ἀπὸ στρατιώτας.

'Η βασίλισσα καὶ ἡ μικρὰ πριγκήπησσα κλεισμέναι εἰς ἕνα μυστικὸν δωμάτιον τοῦ πύργου δὲν ἤκουον παρὰ συγκεχυμένον θόρυβον μάχης. 'Η Brunchilde προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν φωνῶν καὶ ἡ Aslog ἔκλαιε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κινηθῇ. Τέλος ἡ ταραχὴ ἔξω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσε, ἡ μικρὰ ἐνόμισεν ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν, ὅταν ἡ μητέρα της τὴν ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια της καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν κρύπτην της μὲ χιλίας προφυλάξεις.

'Η μικρὰ Aslog δὲν ἦτο ἀκόμη ἐντελῶς ἥσυχος, ἦτο πολὺ σκότος εἰς ὅλον τὸν πύργον, κανεὶς δὲν ἤρχετο εἰς συνάντησίν των καὶ σχεδὸν εἰς κάθε βῆμα ἔβλεπε καὶ ἕνα στρατιώτην ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσηκώνετο νὰ χαιρετήσῃ τὴν βασίλισσαν. Ἔξαφνα ἐφώναξε: «Heimer, Heimer!...» Καὶ πράγματι ἦτο ὁ γέρων μὲ τὴν ἅρπα, ὁ ὁποῖος γονατισμένος καὶ μὲ μίαν λαμπάδα εἰς τὸ χέρι, παρετηροῦσε ἕνα πολεμιστὴν τοῦ ὁποίου τὰ ὅπλα ἔλαμπον.

'Η Brunchilde μὲ τρόμον εἶπε εἰς τὴν Aslog νὰ σιωπήσῃ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν Heimer, ὁ ὁποῖος ἐσηκώνετο μὲ ἕνα ἀπελπισμένο κίνημα εἰς τὰ πόδια του καὶ ἡ βασίλισσα ἀνεγνώρισε τὸ πτῶμα τοῦ βασιλέως Sigurd. Χωρὶς ὁ Heimer νὰ προφθάσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔρριψεν εἰς τὰ χέρια του τὴν μικρὰν Aslog καὶ τοῦ εἶπε: «Heimer, σῶσέ την, σῶσε τὴν πριγκηπέσσαν σου, σῶσε τὴν βασίλισσαν τῶν πιστῶν τοῦ Sigurd, ἐγὼ θὰ ἀποθάνω μαζύ του». Καὶ ἐνῷ ὁ Heimer ἔφευγε ὡς τρελλὸς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ, μὲ τὴν μικρὴ πριγκηπέσσα, ἡ Brunchilde ἐπῆρε τὸ σπαθὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἐφονεύθη.

Μέσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου εὑρέθησαν μόνοι καὶ κλαίοντες ἡ μικρὰ κόρη καὶ ὁ γέρων, ὁ ὁποῖος ἐσκέπτετο πῶς νὰ σώσῃ τὸ παιδίον.

'Ενῷ ἦτο ἀπηλπισμένος καὶ ἡ μικρὰ Aslog ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ περισσότερον, εἶδε εἰς μία ἀκτῖνα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὴν ἅρπαν του, τὴν ὁποίαν τόσες φορὲς εἶχε παίξει εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας. Ἦτο μία ὡραία χρυσῆ ἅρπα μὲ γιαλιστερὰς χορδάς, ὑψηλὴ καὶ πλατειά. 'Ο Heimer τὴν ἐπλησίασε καὶ τότε παρετήρησε πόσον ἡ μικρὰ Aslog, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθει, ἦτο μικρὰ πλησίον τοῦ μεγάλου ἐπιχρύσου ξύλου εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζοντο αἱ χορδαί. Μία ἐλπὶς ἐπέρασε εἰς τὸν νοῦν του· γρήγορα, γρήγορα, μὲ τὸ ἐγχειρίδιόν του ἔκαμε εἰς τὸ ξύλο μία πόρτα ἀκριβῶς μὲ τὸ ἀνάστημα τῆς Aslog ἡ ὁποία τὸν παρετήρει μισοπαρηγορημένη, καὶ σιγὰ σιγὰ ἔβαλε ἐκεῖ μέσα τὸ παιδίον καθὼς εἰς κοίλωμα δένδρου: 'Η μικρὰ πριγκηπέσσα ἐκάθησε, ἐπάνω εἰς ἕνα δέμα ἀπὸ πολύτιμα ὑφάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Heimer ἐφρόντισε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ βασιλικὸν περιδέραιον τοῦ Sigurd. Ἔπειτα ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν θέσιν της τὴν πόρτα καὶ ἡ ἐργασία του ἦτο τόσον τελεία, ὥστε κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ὑποθέσῃ.

Τότε ὁ Heimer ἐπῆρε τὴν ἅρπα εἰς τὸν ὦμόν του καὶ κατέβη πρὸς τὸ παράλιον. Οἱ πολεμισταὶ ἐγέλασαν ὅταν τὸν εἶδον νὰ περνᾷ, καὶ ἕνας τοῦ ἐφώναξε: «Γέρο τραγουδιστὴ πήγαινε πάνου στὸν πάγο νὰ πεθάνῃς, ἀλλὰ ἄφησε τὴν ἅρπα σου ἐδῶ ποῦ εἶνε ἀπὸ χρυσό» 'Επλησίασε καὶ ἡ Aslog ἐνόησε ὅτι κάποιος ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὴν ἅρπα καὶ ὅτι ὁ Heimer ἔτρεμε πολύ. 'Αλλ' ἄλλος πολεμιστὴς ἐφώναξε: «Ἄφησέ τον καὶ ἔλα νὰ πιῇς! Τί θὰ τὴν κάνῃς τὴν ἅρπα του; Δὲν εἶνε λάφυρο γιὰ στρατιῶτες». 'Ο ἄλλος ἔφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ποῖος ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ μικρὰ κόρη τοῦ βασιλέως ἔκλαιε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἅρπα; Γρήγορα ὁ Heimer ἔφυγε: ἕνας στρατιώτης τὸν ἐλυπήθη ποῦ ἦτο τόσον κουρασμένος καὶ τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ ἁμάξι του καὶ οὕτω ὁ Heimer ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Σουηδίας καὶ ἐκεῖ ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν πολύτιμον ἅρπαν εἰς τὸν ὦμόν του καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς Βορρᾶν.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΙΧ ΑΙΩΝΑ

Γ΄.

Τὸ νὰ προετοιμάζῃ τις τὴν ὁμιλίαν τοῦ γεύματος ἀπαράλλακτα ὡς προετοιμάζει τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, φαίνεται πρᾶγμα κάπως παράδοξον διὰ τὰ πνεύματα τῆς αὐτοσχεδίου ὁμιλίας, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ ὁμιλία δὲν εἶναι δρόμος, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ μονοπάτι, εἰς τὸ ὁποῖον πλανᾶται τις πολὺ εὐχαρίστως.

'Η κ. Στάελ ἂν καὶ θυγάτηρ τῆς κ. Neeker, ἀνατραφεῖσα βεβαίως κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐκείνης εἶναι πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον, πνεῦμα λεπτόν, ὀλίγον ἴσως περισσότερον τοῦ δέοντος σοφόν, ἀλλὰ μεθοδικόν, λογικὸν ὡς ὁ χαρακτήρ της. Αὐτὴ μετὰ τοῦ Diderot εἰσάγει πρώτη τὴν εὐφραδῆ συνομιλίαν εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις, νεωτερισμὸν ἐπικριθέντα καὶ ἐπιδοκιμασθέντα μετ' ἴσης δεινότητος. Οἱ ἐπικρίνοντες τοῦτο διϊσχυρίζοντο, ὅτι ἐξετράχυνε τὴν ἁβρότητα τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐγίνετο αἰτία διαιρέσεων συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ κατέστρεφε τὴν ἀμοιβαίαν συγκατάβασιν καὶ ἐπιείκειαν, ἥτις ἐβασίλευεν ἄλλοτε εἰς τὰς αἰθούσας. Ἄλλοι ἰσχυρίζοντο ὅτι καὶ οἱ μετριώτεροι ὁμιληταὶ κατώρθωναν νὰ ἐνθαρρύνωνται εἰς τὰς πολιτικὰς συνομιλίας καὶ ἑκόντες ἄκοντες παρεσύροντο καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν γενικὴν ἔξαψιν, ἡ ὁποία οὐδένα ἄφινε ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον. Διὰ τοῦτο ἡ κ. Στάελ λέγει, ὅτι ποτὲ ἡ γαλλικὴ κοινωνία δὲν ὑπῆρξε τόσον λαμπρὰ καὶ τόσον σοβαρὰ ἐνταυτῷ, ὅσον ἀπὸ τοῦ 1787 μέχρι τοῦ 1790, ἐποχὴν καθ' ἣν ὅλη ἡ δύναμις τῆς ἐλευθερίας καὶ ὅλη ἡ χάρις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς συνηντῶντο εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα.

'Αλλ' ἡ κ. Στάελ ἐνδεχόμενον νὰ κρίνῃ ἐξ ἰδίων της τὴν σύγχρονόν της κοινωνίαν. Διότι αὐτὴ ἡ ἰδία ὡμίλει μὲ τόσην θερμότητα, ἔβαζε τόσην ψυχὴν εἰς τοὺς λόγους της, ὥστε ἐὰν δὲν ἐμεθύσκετο ἡ ἰδία βεβαίως ἐμέθυε τοὺς συνομιλητάς της. Συνέβη ποτὲ εἰς τοὺς συνταξειδεύοντας μετ' αὐτῆς ἐφ' ἁμάξης, νὰ μάθουν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας των εἶχε βρέξει καὶ εἶχεν ἐκραγῆ καταιγίς. 'Ο ἠλεκτρισμὸς τῶν λόγων τῆς κ. de Stael εἶχε κάμει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος ὁ ἠλεκτρισμὸς τῆς φύσεως, ὥστε δικαίως ἔλεγεν ἡ κ. Τεσέ, ἄλλο ἡφαίστειον πνεύματος: 'Εὰν ἤμην βασίλισσα, θὰ διέτασσα τὴν κ. Στάελ νὰ μοῦ ὁμιλῇ πάντοτε».

'Η κ. Στάελ εἶναι ἴση, ἐὰν δὲν εἶναι ἀνωτέρα τῶν καλλιτέρων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς της. Τὸ πᾶν εἶναι δι' αὐτὴν βῆμα καὶ δι' ἕνα μόνον ἀκροατὴν ἐξοδεύει τόσον πνεῦμα καὶ τόσας ὡραίας λέξεις, ὅσας καὶ διὰ διακοσίους. Εἶναι ἡ γυνὴ ἡ ὁποία εἶπε τὰ ὡραιότερα πράγματα περὶ τῆς συνομιλίας, ἡ ὁποία θαυμασιώτερον διετύπωσε διὰ τοῦ λόγου τὰς σκέψεις της. Ἦτο ἱκανὴ νὰ διασχίσῃ τὴν Εὐρώπην ὅλην διὰ νὰ ὁμιλήσῃ δύο ὥρας μὲ ἕνα εὐφυῆ καὶ πνευματώδη ἄνθρωπον, προτιμῶσα τὸ ρυάκιον τῆς ὁδοῦ Bac ἀπὸ τὴν 'Ελβετίαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζει θαυμασίαν ἀηδίαν καὶ ἐκπληττομένη πῶς ὁ φίλος της Φωριὲλ εἶχε τὴν *πρόληψιν τῆς ἐξοχῆς*. Τί ὡραῖον μάθημα δίδει εἰς ἕνα ἀνόητον νέον, ὁ ὁποῖος καθήμενος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κ. Ρεκαμιέ, λέγει: 'Ιδοὺ ἐγὼ μεταξὺ τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐφυΐας. «Πρώτην φορὰν μοῦ λέγουν ὅτι εἶμαι ὡραία» ἀπαντᾷ ἑτοίμως ἡ κ. Στάελ, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ παρηγορηθῇ, διότι δὲν ἦτο ὡραία.

Οἱ φίλοι τῆς κ. Στάελ εἶχαν τὴν ἰδίαν ἑτοιμότητα πνεύματος, δὲν θὰ λησμονηθῇ δέ ποτε ἡ φρᾶσις τοῦ Michaud, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχεν ἐπιτεθῇ μὲ κάποιαν δριμύτητα εἰς μίαν δημοσιογραφικὴν συζήτησιν. «*Τί θέλετε, κυρία μου,* τῆς εἶπεν ἀπολογούμενος. *'Εμαχόμεθα εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὸν θόρυβον· καὶ ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν ματαιότητα νὰ συγκρίνω ἑαυτὸν μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἥρωας τῆς 'Ιλιάδος, μοῦ συνέβη ἐν τούτοις τὸ αὐτὸ δυστύχημα τοῦ Διομήδους. 'Επλήγωσα εἰς τὸ σκότος μίαν θεάν*».

'Η κ. Στάελ εἶχε γνωρίσει τὸν Βοναπάρτην μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφήν του. Συναντήσασα αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Talleyrand, ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπονέμῃ φιλοφρονήσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἄφηκαν ἐντελῶς ἀδιάφορον καὶ ψυχρόν. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος της ἐξηκολούθησε καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἐθεώρει ὡς τῶν ἀνώτερον ὅλων τὸν

ἠρώτησε: Στρατηγέ, ποία εἶναι ἡ γυνή, ἣν θὰ ἠγαπούσατε περισσότερον; —Ἡ ἰδική μου. — Φυσικά, ἀλλὰ ποίαν θὰ ἐξετιμᾶτε περισσότερον; Ἐκείνην ἡ ὁποία θὰ εἶχε περισσότερα παιδιά, κυρία. Καὶ ἀπεσύρθη ἀφήσας αὐτὴν πολὺ πεισματωμένην, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ λέγουσα ἀμέσως εἰς τὸν Arnauld τὸν παρευρεθέντα εἰς τὸν διάλογον αὐτόν: ὁ μεγάλος σας αὐτὸς ἀνὴρ εἶναι ἄνθρωπος περίεργος». Καὶ ὁ Arnauld παρετήρησεν. «Ἡ μανία τῆς κ. Στάελ εἶναι νὰ διοικῇ τὸν κόσμον καὶ ἡ τοῦ Βοναπάρτη νὰ μὴ διοικῆται ἀπὸ κανένα».

Βικτώρια δὲ Βλάττ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ζ'.

Ἀγνιέζε Μαρία Γαετάνα. Ἐγεννήθη εἰς Μιλάνον τῇ 16 Μαοτίου 1718. Ἐνωρίτατα ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ νεάνιδες ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, αὕτη ἐσπούδαζεν ἀνώτερα μαθηματικά, διδασκομένη παρὰ τοῦ πατρός της, ὅστις ἦτο καθηγητὴς τοῦ μαθήματος τούτου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολωνίας.

Ἐννέα μόλις ἐτῶν ἐγνώριζε τὴν λατινικήν, ἕνδεκα ἐτῶν συνέγραφε λατινιστὶ λόγον, δι' οὗ ὑπερεμάχει τῶν δικαιωμάτων τοῦ φύλου της εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς σπουδάς: Artium liberatium studia a sexu naetiquam abhorrere καὶ μόλις δεκαπενταέτις μετέφραζε τὰ ἔργα τοῦ Κουϊντίου Κουρτίου ἀπὸ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, τὴν Ἰταλικήν, τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν.

Δέκα ἑπτὰ ἐτῶν εἶχε τελειοποιηθῆ εἰς τὴν Ἱσπανικὴν καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, ἃς ἐξέμαθε, ὅπως διὰ τῆς μελέτης Ἱσπανῶν καὶ Ἑβραίων συγγραφέων πολλὰ πλασιάζειτὰς γνώσεις της. Μόλις εἴκοσιν ἐτῶν ἐδημοσίευσε τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἑκατὸν ἐννενήντα ἓν θέματα φιλοσοφικὰ ὑπὸ τὸν τίτλον Propositiones philosophicae.

Τοιαύτας δὲ προόδους ἔκαμεν εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, ὥστε, ὅταν κατὰ τὸ 1750 ὁ πατήρ της γέρων καὶ πάσχων ἠδυνάτει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίαν του, ἐδόθη παρὰ τοῦ Πάπα Benoit XIV εἰς αὐτὴν ἡ ἕδρα τῶν μαθηματικῶν τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου.

Κατὰ τὸ 1748 ἐξέδωκε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Justituzione analytiche δίτομον σύγγραμμά της, τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τὸν μαθηματικὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς. Τὸ ἔργον της τοῦτο μετεφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν κατὰ τὸ 1775 παρὰ τοῦ ἐπιφανοῦς γάλλου μαθηματικοῦ Cousin καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Παρισίοις. Βραδύτερον μετεφράσθη καὶ Ἀγγλιστὶ μετὰ τῆς βιογραφίας της.

Δεύτερον σύγγραμμά της τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν εἶναι τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Traités élémentaires de calcul differenciel et de calcul integral*, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ 1775, μεταφρασθὲν καὶ αὐτὸ εἰς πολλὰς γλώσσας.

Ἡ Μαρία Γαετάνα Ἀγνιεζε, ἂν καὶ ὑπῆρξεν ὡραία δὲν ὑπανδρεύθη ὅμως, ἀλλ' ἔζη μετριοφρονέστατα μακρὰν τοῦ κόσμου, ἀσχολουμένη εἰς τὰς μελέτας της καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐδαπάνα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε.

Πρὸς τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν τῆς Αὐστρίας εἶχεν ἀφιερώσει τὸ σύγγραμμά της *Istituzioni analitiche*, εἰς ἔνδειξιν δὲ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης της ἡ ἐν λόγῳ αὐτοκράτειρα ἐδώρησεν εἰς αὐτὴν πολύτιμον δακτύλιον καὶ ἀδαμαντοκόλλητον κιβωτίδιον ὡς καὶ ἄλλα πολύτιμα ἐνθύμια.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς της εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν ἀσθενῶν τοῦ μεγάλου νοσοκομείου τοῦ Μιλάνου καὶ ἐπὶ τέλους ἐγκαταλείψασα καθ' ὁλοκληρίαν τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων ἀπεσύρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον Trivulzio, ἀφιερώσασα ἑαυτὴν εἰς περίθαλψιν καὶ παρηγορίαν τῶν ἀσθενῶν. Ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοῦντις λατρευομένη παρὰ τῶν συμπολιτῶν της καὶ θρηνουμένη παρὰ τῶν δυστυχῶν. Τὴν βιογραφίαν της ἐξ 128 σελ. συνέγραψεν ὁ Frisi, μετέφρασε δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ὁ κ. M. Boulard.

Ἀγνοδίκη. Κόρη Ἀθηναία. Ἡ πρώτη ἐν Ἀθήναις ἐπιστήμων μαῖα, ἡ μεταμφιεσθεῖσα εἰς ἄνδρα καὶ ἀκολουθήσασα μαθήματα ἰατρικῆς καὶ μαιευτικῆς εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἡροφίλου. Ἠναγκάσθη νὰ μεταμφιεσθῇ, ἐπειδὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐξάσκησις τῆς ἰατρικῆς, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς μαιευτικῆς. Εἰς τοῦτο προέβη ἐκ συμπαθείας πρὸς τὰς συμπολίτιδάς της, ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ ἐπροτίμων μᾶλλον νὰ ἀποθάνουν, παρὰ νὰ προσλάβουν ἄνδρα μαιευτῆρα.

Ὅταν ἐτελειοποιήθη ἔκαμε γνωστὸν τὸ μυστικὸν τοῦ φύλου της εἰς τὰς Ἀθηναίας δεσποίνας, τῶν ὁποίων ἀπέκτησεν ἀμέριστον τὴν πελατείαν. Φυσικὰ ἡ καταφανὴς αὕτη προτίμησις ἤλκυσε τὴν ἀντιζηλίαν τῶν συναδέλφων της ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες τὸ φῦλόν της, τὴν κατήγγειλαν ὡς διαφθείρουσαν τὰς γυναῖκας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἰατρικῆς συνδρομῆς.

Ἡ Ἀγνοδίκη προσῆλθεν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν εἰς οὓς ἀπεκάλυψε τὴν ἀθωότητά της, καταστήσασα γνωστὸν τὸ φῦλόν της. Ἀλλ' οἱ ἐχθροί της ἐπωφελούμενοι τοῦ νόμου, ὅστις ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας τὴν ἰατρικήν, τὴν κατήγγειλαν ἐκ νέου ἐπὶ ἀσεβείᾳ πρὸς τοὺς νόμους καὶ ἀπάτῃ, ὁπότε πλέον καὶ τὸ δικαστήριον ἀπήγγειλε καταδικαστικὴν κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν.

Εὐθὺς ὡς ἔμαθαν τοῦτο αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων, ἔτρεξαν πολλαὶ μαζὶ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ παραπονούμεναι διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀνδρῶν διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς προσγιγνομένης εἰς τὴν εὐεργέτιδά των ἀδικίας. Δὲν εἶσθε ἄνδρες μας, ἀλλὰ δήμιοί μας, ἐφώναζαν ἀφοῦ καταδικάζετε τὴν Ἀγνοδίκην, τὴν μόνην, ἥτις μᾶς ἔσωζεν ἀπὸ τοῦ σκληροῦ θανάτου, ἀφοῦ ἄνευ αὐτῆς θὰ ἀπεθνήσκαμεν μᾶλλον, παρὰ νὰ θυσιάσωμεν τὴν σεμνότητά μας ἐκτιθέμεναι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνδρῶν ἰατρῶν.

Τὸ δικαστήριον ἐννοῆσαν πόσον ἄδικος ἦτο ὁ νόμος ἦρε τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ νὰ μελετοῦν καὶ νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἰατροῦ καὶ τῆς μαίας.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

«Ὁ τυφλὸς τραγουδιστὴς»

Καὶ πάλιν ἡ πρωτομαγιὰ προβάλλει μυρωμένη
Κι οἱ ποιηταὶ τὴ λύρα τους καὶ πάλι θὰ τονίσουν
Γιὰ τ' ἀνθισμένα κάλλη της, στὸ δρόμου ποῦ διαβαίνει
Τραγούδια νὰ σκορπίσουν

Καὶ πάλιν ἡ πρωτομαγιὰ ὁλόχαρη προβαίνει
Στὴν ὄψι της γελοῦν κι αὐτὰ τὰ ἄψυχα λιθάρια
Χύνει στὰ λούλουδα ζωή, και στὰ χορτάρια βαίνει
Δροσιᾶς μαργαριτάρια

Ἄχ! νάτην ἡ πρωτομαγιὰ ἐπρόβαλε καὶ πάλι
Θέλω κι' ἐγὼ δυὸ στίχους μου σὰν ὅλους νὰ χαρίσω
Στὴ δροσερή της ὡμορφιά. κι ἀπ' τὰ φαιδρά της κάλλη
Χαρὰ κ' ἐγὼ ν' ἀντλήσω.

Κι' ἀναζητῶ μέσ' τῆς ψυχῆς τὸ μυστικὸ λιβάδι,
«Ἐκεῖ ποῦ μόνο βλέπουνε τὰ μάτια τὰ σβυσμένα»
Ἄνθη κι' ἀχτῖδες τῇ αὐγῆς, σὲ στίχους ταιριασμένα
Βρίσκω κι' ἐκεῖ σκοτάδι!

Καὶ κοπιάζω 'στὰ τυφλὰ νὰ βρῶ χαρᾶς ἀχτῖδα,
Ἔνα καὶ μόνο λούλουδο, ἕνα καὶ μόνο ἀστέρι,
Νὰ ψάλω τὴν Πρωτομαγιά, νὰ ψάλω τὴν ἐλπίδα,
Τὸ δροσερὸ τ' ἀγέρι.

Ὄχι! καρδιὰ ποῦ 'στὴ χαρὰ κι' αὐτὴ δὲν ξεχειλίζει,
Καρδιὰ ὅπου μαράθηκε παράκαιρ' ἀπ' τὸν πόνο...
Δὲν ψάλλει 'στὴ Πρωτομαγιὰ τραγούδια, ὄχι, μόνο,
Ἀ'στοὺς τάφους τὰ χαρίζει.

Σφιγξ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εὐ. Δ. Hassaf-Yrt. Caucase. Ὁ ἐν Ὀδησσῷ κ. Π. δὲν εἶναι ἀντιπρόσωπός μας. Εἶναι ὁ κ. Μάλτος, ὅστις τὰ ἔλαβεν. Ὀφείλετε καὶ τὸ 1898, ἐκτὸς ἂν ἀπεστείλετε διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου, ὁπότε μᾶς τὸ γράφετε.—Καν Μ. Π. Ζυρίχην. 10 φρ. ἐλήφθησαν καὶ διετέθησαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Στείλατε καὶ Lohengrin. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ συνεργασίαν. Ἴσως κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ἐκ Παρισίων σᾶς συναντήσω.—Καν Σ. Ν. Στ. Χανία. Εὐγνωμονῶ δι' ἐπιεικεῖς κρίσεις. Τὴν συνδρομήν σας εἰς τὴν δα Ε. Β. Καθυστερούμενα ἀπεστάλησαν.—Καν Α. Λ. Ροστόβ. Καὶ τὰ 2 τομοιρίδια ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Κ. Μ. Καντάραν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Λ. Χ. Σουλινᾶ. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 37 ἐλήφθη Μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Τ. Λ. Γραμματικοπούλου. Ἀποστείλατε εἰς κ. Α. Μάλτον εἰς Ὀδησσόν.—Κον Γ. Ρ. Καΐρον. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Δ. Μ. Μασσαλίαν. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ πρόσκλησιν καὶ φιλοξενίαν. Ἀλλὰ δὲν θὰ διέλθωμεν ἐκ Μασσαλίας.—Καν Ν. Σ. Παρισίους. Εὐγνωμονῶ διὰ θερμοτάτην ἐπιστολὴν καὶ εὐγενέστατα αἰσθήματα. Καὶ ἐγὼ ἀνυπομόνως ἀναμένω. Βεβαίως καὶ περὶ τῶν δύο ἀσύλων.—Κον Π. Θ. Βάμον Ἀποκορώνου. Εὐχαριστῶ δι' ἀποστολὴν ἱστορίας Κρήτης. Ἔργον μεγάλου ἐνδιαφέροντος —Καν Δ. Μ. Σύρον. Ἀλλὰ σεῖς ἡγεῖσθε ἡμῶν εἰς τὸ ζήτημα τῶν συρμῶν· σχετικὴ μελέτη, ἀλλ' ὑπὸ πνεῦμα γενικώτερον, δημοσιεύεται σήμερον.—Καν Αἱ. Δ. Πειραιᾶ. Ἡ «Χειραφετημένη» θὰ σᾶς σταλῇ εὐθὺς ὡς διεθῇ. Χθὲς ἐτελείωσε τὸ ὅλον ἔργον. Τετάρτην-Πέμπτην θὰ τὴν ἔχετε. Εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν νὰ διαθέσητε ἀντίτυπα.—Κον Π. Χ. Κόρινθον. Ὁ κ. Κ. δὲν μοὶ ἔδωκε τὰ ἄλλα 2 ἀντίγραφα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μου δὲν ἔγραψα πρὸς τὴν κ. Manu ἀκόμη.—Καν Μ. Δ. Λάρνακα. Ἡ εἴσπραξις ἡ ἄμεσος καὶ ταχεῖα τῶν συνδρομῶν ἐπείγει. Καταβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν.—Κον Κ. Β. Κάϊρον. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Θ. Μ. Πειραιᾶ Ὁ κ. Ξ. εἶναι καὶ ὀλίγον ποιητής. Ἰδοὺ τί τὸν δικαιολογεῖ.—Καν Α. Κ. Α. Βουκουρέστιον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Καν Εὐ.Ε.Δ. Φολέγανδρον. Δρ. 15 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Δ. Ι. Πόρον. Εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν. Δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μου θὰ ἔσπευδον νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν παράκλησίν μου. Ἡ «Χειραφετημένη» θὰ εἶναι ἑτοίμη μόνον τὴν Τετάρτην. Θὰ τὴν λάβητε ἀμέσως.—Δα Μ. Ζ. Σύρον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 65 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ὑμᾶς καὶ τὰς κ.κ. συνδρομητρίας διὰ τὴν πρόθυμον καὶ ταχεῖαν καταβολήν. Στείλατε διηγήματα ὅ,τι ἔχετε. Εἶναι ἀνάγκη πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου νὰ ἀφήσω τακτοποιημένην ὕλην τοὐλάχιστον δι' ὀκτὼ φύλλα. Καὶ πάλιν πολλὴν εὐγνωμοσύνην διὰ σύντονον ἐνέργειαν. — Καν Θ. Μ. Λιβόρνον. Θὰ παρεξέκλινα πολὺ ἀπὸ τὸ δρομολόγιόν μου. Ἐν τούτοις θερμοτάτας εὐχαριστίας. Καν Αἱ. Κ. Τῆνον. Στείλατε σχετικὰς σημειώσεις. Θὰ τὰς συμπεριλάβω εὐχαρίστως εἰς τὴν ἔκθεσίν μου. — Καν Δ. Γ. Βικοῦ. Διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν 8 φρ. ἐπληρώσαμεν 4. Ἄλλοτε παρακαλοῦμεν ἀποστέλλετε ἢ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς ταχυδρομικῶς ἢ πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ ἀντιπρόσωπόν μας κ. Α. Μάλτον.—Καν Π.Ε.Π. Πάτρας. Ἐλάβετε βεβαίως τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἴδω μετ' ὀλίγον κατὰ τὴν ἐκ Πατρῶν διάβασίν μου. — Καν Μ. Ν. Αἴγιναν. Οἷος δήποτε καὶ ἂν εἶναι παραίτιος τῆς διαλύσεως τῶν ἀρραβώνων, τὰ δῶρα ἐπιστρέπονται. Ἡ κόρη πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀξιοπρεπὴς καὶ μάλιστα εἰς τόσον λεπτὰ ζητήματα. — Καν Χ. Κ· Τύρναβον. Ἐλήφθη τέλος πάντων; Ἐστάλη τὴν 26ην Ἀπριλίου καὶ σᾶς ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν τὴν 17. — Καν Μ. Μ. Ἀθήνας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ δημοσίευσις τῆς Μαγίσσης. Ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Τόσον λοιπὸν ἀγαπᾶτε τὸ μυθιστόρημα; Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις σας ὑπὲρ τῆς «Χειραφετημένης». Θὰ τὴν ἔχετε εἰς βιβλίον τὴν Τετάρτην. — Δα Κ. Βλ. Γαλαξείδιον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις σας περὶ Χειραφετημένης. Ἐπιστολὴ μετ' ἀποδείξεων ἐστάλη. Ἀλλ' ἀντὶ εἰς Κονδύλων εἰς Κατίαν. Ζητήσατέ τας, παρακαλῶ θερμῶς, παρὰ τῆς φερούσης τὸ ὄνομα τοῦτο. — Καν Ε. Στ. Ζιτσούν. Ἤδη αἱ ἐπισολαὶ ἔρχονται ἀμέσως. Ἀποστείλατε ὅ,τι εἰσεπράξατε. — Πρὸς πάσας τὰς συνδρομητρίας μου ἀπευθύνω τὴν θερμοτάτην παράκλησιν, ὅπως ἀποστείλωσιν ἀμέσως τὰς συνδρομὰς των τοῦ ἀρξαμένου ἔτους, διότι ἡ ἀναχώρησίς μου συνεπάγεται πολλὰς δαπάνας. — Κας Π. Κ. Κ. Γαλαξείδιον, Κ. Ε. Τσ. Βόλον, Χ. Η. Πάτρας, Π. Θ. Γρ. Ἀθήνας, Ε. Μ. Τύρναβον, Ο. Γ. Κ. Κύμην, Μ. Δ. Κ. Τρίπολιν, Ι. Γ. Τρ. Ἀργοστόλιον, Β. Κ. Βραΐλαν, Μ. Κ. Ζαγαζίκ, Σ. Π. Α. Κάϊρον, Μ. Κ. Γαλάζιον, Γ. Φ. Γιούργεβον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Λάμπει καὶ πάλιν τὸ τόσης δημοτικότητος ἀπολαμβάνον ὄνομα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς ἐν Παρισίοις Ἐκθέσεως καὶ εἰς τὴν Κρητικὴν Ἔκθεσιν καὶ θυμασμὸς καὶ πάλιν ἀπονέμεται πρὸς τὴν Ἑλληνίδα βιομήχανον, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ μηδενός, ἄνευ οὐδεμιᾶ, ὑλικῆς ὑποστηρίξεως, προήγαγε τὴν ὑφαντουργίαν τῆς μετάξης ἐν Ἑλλάδι εἰς τοιαύτην περιωπήν. Νέα καὶ πάλιν βραβεῖα καὶ μετάλια τιμῆς θὰ ἀπονεμηθῶσιν εἰς τὴν Ἀράχνην αὐτὴν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τας Ἑλληνίδας παράδειγμα δραστηριότητος, δεξιότητος καὶ φιλεργίας καὶ ἡ ὁποία ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐργοστασίου της συνεκέντρωσε τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάξης τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μαζῆ, μὲ τὰς χρυσᾶς στόφας της, καὶ τὰς ἀερίνας γάζας της καὶ τὰ στερεώτατα μεταξωτὰ καὶ φουλάρια της καὶ πᾶν ὅ,τι ὡραῖον καὶ πλούσιον καὶ στερεὸν καὶ εὐθηνὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ βιομηχανία αὕτη.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους κ. Ἀριστοτέλης Τσάκωνας ἔφερεν ἐσχάτως νέαν συλλογὴν ποδηλάτων, παραγγελθέντων ἐπίτηδες διὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Εἰδικὰ δὲ τοιαῦτα διὰ κυρίας ἐξόχως κομψά, στερεὰ καὶ εὐθυνὰ τόσον, ὥστε νὰ εἶναι ἀνεπίδεκτα συναγωνισμοῦ.

Ἑλληνὶς καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς καὶ μὲ ἄριστας συστάσεις, διαμένουσα ἐπὶ πεντετεῖαν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ δυναμένη νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν, ζητεῖ θέσιν ὡς οἰκοδιδάσκαλος διὰ μικρᾶς ἡλικίας παιδία, ἢ ὡς σύντροφος κυρίας ἢ δεσποινίδος.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἐξεδόθη καὶ τίθεται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Τετάρτης εἰς κυκλοφορίαν ἡ *Χειραφετημένη* πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου εἰς φυλλάδια ἔχει ἀναλάβει ὁ κ. Παρασκευᾶς Λιώνης. Χάριν ὅμως τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ ἄλλων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχουν τὴν Χειραφετημένην εἰς τὴν βιβλιοθήκην των, ἐξεδόθη αὕτη εἰς ὡραῖον ἐκ τετρακοσίων σελίδων βιβλίον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελῶς τυπωμένον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Διὰ τὰς συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ Χειραφετημένη τιμᾶται μόνον δρ. 2.50 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Τὸ συναπάντημα τῆς Πρωτομαγιᾶς*» ἔμμετρον ἐπιφυλλίδα τοῦ φύλλου τῆς παρελθούσης Κυριακῆς συνέβη κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν τυπογράφων τακτοποίησιν τῶν στίχων λάθος, τὸ ὁποῖον μεταβάλλει ἐντελῶς τὴν ἔννοιαν τῶν στίχων καὶ παραλύει τὴν συνεκτικότητα αὐτῶν. Εἰς τὸν α'. στηλίσκον τῆς 8ης σελ. μετὰ τὸ β'. τετράστιχον τὸ ὁποῖον τελειόνει: «*κι' ἡ ψυχή σου ἀπὸ τώρα νὰ χαίρῃ*» ἔρχεται τὸ 8ον τετράστιχον: «*Πῶς, ὦ ξένε, νὰ χαίρῃ ἡ ψυχή μου*» καὶ συνεχίζονται τὰ μετ' αὐτὸ τετράστιχα μέχρι τοῦ 12 τὸ ὁποῖον τελειόνει: «*ἡ μορφή σου σ' ἐμένα θυμίζει*». Ἔπονται τούτου ἀπὸ τοῦ 3ου στίχου «*Ὅλα Ἀνθοῦλα, δὲ φεύγω, θὰ μείνω*» μέχρι τέλους τοῦ 7ου, τοῦ ὁποίου συνέχεια εἶναι τὸ 13ον μέχρι τέλους.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λημμῶν τοῦ ληξάντος ἔτους νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρισις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λογαριασμὸν καὶ προέλθῃ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων της.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγια νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον. Αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρξαμένου ἔτους παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ ΑΝΑΠΤΗΡΕΣ

Τὰ πυρεῖα διὰ τὴν χρῆσιν τοὐλάχιστον τῶν ὑπνοδωματίων καταργοῦνται. Ὁ κ. Τσάκωνος ἔφερεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης μικρὰς λάμπας, αἱ ὁποῖαι δι' ἀτλουστάτης πιέσεως ἀναπτουν ἀφ' ἑαυτῶν δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀναπτυσσομένου ἐντὸς τοῦ δοχείου.

Ὄχι μόνον δὲ πυρεῖα οἰκονομοῦνται οὕτω, ἀλλὰ καὶ τὰ κηρία, διότι ἡ λάμπα αὐτὴ δίδει ὡραιότερον φῶς τοῦ κηρίου, τὸ ὁποῖον δὲν στοιχίζει τίποτε. Τιμὴ ἑκάστης: δρ. 17.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πολλὰς ἀναγνωστρίας μας, αἵτινες κατὰ καιροὺς μᾶς ζητοῦν πληροφορίας περὶ κληρώσεως λαχείων ἢ ἀγορᾶς ὁμολογιῶν καὶ γραμματίων, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα:

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ: Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ: Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ: Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 ½ %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην	ἀναζήτησιν
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 ½	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 ½	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ: Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ: Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ: **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Τὸ θέρος ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν πρέπει νὰ προσέχῃ κανεὶς εἰς ὅ,τι τρώγει. Ὅλαι αἱ μαστίζουσαι τὴν ἀνθρωπότητα ἐπιδημίαι τοῦ θέρους προκύπτουν ἀπὸ τὴν τροφήν.

Χολασμένα καὶ ἀκάθαρτα βούτυρα καὶ τυριὰ καὶ ἔλαια ταγκὰ καὶ ἐν γένει εἴδη τοῦ ἐδωδιματοπωλίου πρόστυχα καταστρέφουν τὰ στομάχια καὶ ἀφανίζουν ἐν γένει τὴν ὑγείαν. Δι' αὐτὸ νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν ἐκδούλευσιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας συνιστῶντες τὸ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ Ἱππηροπόλεως καὶ Βουλῆς Ἐδωδιματοπωλεῖον «ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ» τοῦ κ. *Μαωνᾶ*. Ἀπὸ ἐτῶν λειτουργοῦν εἰς τὴν καρδίαν τῆς κεντρικωτέρας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν ἔχει ἐξασφαλίσει τὴν πελατείαν τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Μητροπόλεως, Φιλελλήνων καὶ ὅλης σχεδὸν τῆς Γλάκας. Τὰ μεγαλείτερα ξενοδοχεῖα τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος εἰς τὸ καταστημα τοῦτο κάμνουν τὰς προμηθείας των. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ εἴδη αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ ἐλαίου, τοῦ καφφὲ καὶ τῆς ζαχάρεως μέχρι τῶν ρυζίων, παστῶν, ὀσπρίων, τυριῶν καὶ λοιπῶν ἐδωδίμων εἶναι καὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ εὐφθηνότατα. Εὐσυνειδησία ἄκρα καὶ εὐγένεια πρόθυμος τῶν ὑπαλλήλων.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλλιτεχνία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ παγκοσμίου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἐαρινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀτελιὲ τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζητοῦσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.